

Kvarta NAŠE PLANETA

Příběhy ze
života naší
planety

30
unikátních
příběhů

OBSAH

- 1 Hornodolský deník - Hana Korečková
- 2 Blog z týmu nosorožců - Ludmila Zíková
- 3 Pizzly a globální oteplování - Elen Havelková
- 4 Lov naživo - Alena Kynčlová
- 5 Léto v Antarktidě - Veronika Kolářová
- 6 Líhnutí vajec - Lenka Čermáková
- 7 Pomoc delfínům - Dorothea Hojgrová
- 8 Cesta mikroplastu - Antonín Trnka
- 9 Invazní druhy - Michaela Krejčová
- 10 Evžen v Austrálii - Jáchym Holeček
- 11 Želví trh - Vojtěch Machotka
- 12 Žraločí polévka - Vojtěch Zach
- 13 Palmový olej - Bohouš Jonáš
- 14 Nebezpečí ledním medvědům - Ela Kyrianová
- 15 Primáti - Ondřej Fák

OBSAH

- 16 Pytlák - Zdeněk Haiker
- 17 Jejich i moje klec - Tamara Rosmanová
- 18 Vaquita a rybáři - Eliška Lisová
- 19 Zase na lovu - Christian Kokeš
- 20 Rozumí vám váš pes? - Adam Brůna
- 21 Obchod se slonovinou - Luboš Havetta
- 22 Portugalský přízrak - František Lavický
- 23 Výcvik koz - Emma Milková
- 24 Korálové útesy - Vojtěch Bezstarosta
- 25 Je to žabička! - Miroslav Švejda
- 26 Sbohem, drahá Nabiré... - Kristýna Nováková
- 27 Melodie keporkaků - Denis Sosula
- 28 Záchrana tučňáků - Markéta Soukupová
- 29 Domácí mazlíčci - Magdaléna Zvěřinová
- 30 V žabím ráji - Jiří Bratránek

Hornodolský deník

Kachny našeho města

Milí čtenáři, už přes dva roky chodím téměř každý den krmit a pozorovat kachny k našemu malému rybníčku. Asi před měsícem jsem byla místními novinami požádána, abych o našich kačenkách napsala malý článek.

Ale teď už k tématu. Máme tu celkem šest kachen – dva kačery a dvě kačky. Celým názvem jsou to kachny divoké. Jelikož je podzim, nemají žádná káčátka, což se ovšem změní, jakmile přijde jaro. Kačeři si začnou namlouvat kachny, což vypadá tak, že se ve vodě „postaví“ na ocas a krouží kolem samičky, přitom mávají křídly a kvákají. Po námluvách si postaví hnízdo většinou v rákosí, co roste okolo, ale občas zavítají i do korun vrb. Tak po měsíci zahřívání se jim vylíhnou kachňátka, která poté hrdá matka kachna vodí všude okolo po dobu zhruba osmi týdnů. Pak už se totiž mláďátka naučí

létat, a tak nemusí všude následovat matku. Já pravidelně kachničkám nosím tvrdé housky a jiné pečivo. Nesmí být čerstvé, to by jim nemuselo být dobře. Občas přinesu i vařený hrách či kukuřici. Jinak jedí slimáky, hmyz nebo rostliny.

To je vše z mého pozorování. Budu ráda, když občas přijdete krmit se mnou.

Blog z vědeckého týmu nosorožců – Klotylda Namazaná, vědkyně z týmu BioRescue, Zoo Dvůr Králové

Ahoj, krásný den! Ozývám se teď po trochu delší době, ale všechno vám náležitě objasním. Náš badatelský tým, jak dobře víte, stále postupuje ve výzkumu umělé reprodukce nosorožců bílých. A z jedné z našich posledních dvou samic se nám konečně podařilo odebrat další spoustu oocytů! Oocyty jsou samičí pohlavní buňky, které jsou u nás v laboratořích oplodněny spermii, které byly odebrané již vyhynulým nosorožčím samcům. Oplodněným oocytům se říká embrya.

Na celém světě jsou už jen dvě poslední samice a jsou to právě ty naše, Fatu a její matka Nájín, která bohužel už nemá schopnost se dále rozmnožit kvůli svému stáří. I když je Fatu mladší a získáváme od ní oocyty, není schopná přirozeně zabřeznout. Takže jistě chápete náležitost naší situace.

Ale nedávno jsme narazili na možné řešení. Jelikož naším samicím severního nosorožce bílého není umožněno odnosit mládě, museli jsme hledat jinde. A našli jsme. Náhradní matkou se stane samice nosorožce jižního! Zní to jednoduše? Možná ano, ale jednoduché to nebude. Embrya zatím v tekutém dusíku čekají na vložení do dělohy samic jižních bílých nosorožců. Obáváme se neúspěchu a opravdu, moc pokusů mít nebudeme. Tato metoda se ještě mnohokrát nepovedla a my nemáme možnost plýtvat. Zkusíme to tedy nejdříve s o

něco méně cennými zárodky nosorožců jižních.

Reprodukce pomocí odebírání vajíček ale není naše jediná cesta. Alespoň tak se to teď nově zdá, protože jeden z mých kolegů přišel onehdy s jedním skvělým nápadem. Možná bychom totiž mohli použít i jiné buňky než ty, o kterých jsem se do teď zmiňovala. Pokud bychom, například, odebrali kožní buňky z Nájín, pravděpodobně bychom je mohli přetransformovat do kmenových buněk, které by pak bylo možné přeprogramovat do umělých vajíček nebo spermií. Tenhle způsob by dost možná vyřešil otázku o nepřibuznosti mezi případně nově vzniklými nosorožci bílými. Snadněji bychom poté předešli problému degenerace.

I přes to, že severní bílí nosorožci jsou stále největším problémem, nejsou jediným. Nosorožcům černým již také v přírodě hrozí vyhynutí. A proto mám pro vás skvělou novinku. V naší zoo ve Dvoře Královém se nedávno narodilo mládě tohoto druhu! Zatím se živí převážně mateřským mlékem a denně přibírá jeden kilogram. Je to již třetí mládě za uplynulý rok! Jmenuje se Magashi. O dalších pokrocích ohledně výzkumu a vlastně čehokoliv jiného vás budu nadále informovat. Příště zase zde na shledanou.

MŮŽE ZA TO GLOBÁLNÍ OTEPLOVÁNÍ?

Ahoj všichni,

jelikož se u nové série Kříženci zvířat ukázal pozitivní ohlas a protože jsem nedávno točila videjko z Arktiky, kde mě zaujal tento tvor, rozhodla jsem se, že vám představím pizzlyho – křížence medvěda ledního a grizzlyho.

ÚVOD

Na úvod opět zmíním, že pizzly je vzácný kříženec medvědů grizzly a ledního medvěda. Vyskytuje se jak v zajetí, tak ve volné přírodě. A v roce 2006 byl výskyt tohoto křížence v přírodě potvrzen testem DNA neobvykle vypadajícího medvěda, který byl zastřelen na ostrově Banks na Arktidě. Počet potvrzených kříženců od té doby vzrostl na osm, přičemž všichni mají stejnou matku – samici ledního medvěda, ale o tom později.

POJMENOVÁNÍ

Roku 2006 média poukazovala na toto zvíře několika jmény jako třeba medvěd pizzly, medvěd grolar a polizzly, ale zatím se neshodlo na použití žádného z nich. Kanadští představitelé divoké zvěře navrhli nazývat hybridnanulak, podle inuitských jmen pro ledního medvěda nanuk a medvěda grizzlyho aklak. Správně by mělo být jméno samce v takových kombinacích na prvním místě: potomek samce ledního medvěda a samice grizzly by byl navrhovaný nanulak nebo medvěd pizzly, ale potomstvo samce grizzlyho a samice ledního medvěda by byla grolar medvěd nebo aknuk. Co si o tom myslíte vy, dejte mi vědět do komentářů.

HISTORIE

V dubnu roku 2006 střílel americký lovec Jim Martell na Banksově ostrově v Kanadě zvíře, které nejprve považoval za ledního medvěda. Když však střílené zvíře zkoumal, objevil na něm zvláštní kombinaci znaků, z nichž polovina patřila medvědovi lednímu a druhá grizzlymu. Analýza DNA potvrdila, že skutečně šlo o mezidruhového křížence. Nebyl to ojedinělý

případ, setkání s takzvaným medvědem pizzly postupně hlásili i další lovci. Podle vědců jde o výsledek globálního oteplování.

PROČ SE TOMU TAK DĚJE?

Vědci nebyli schopni podat přesné vysvětlení tohoto jevu. Ale dá se to vysvětlit několika teoriemi, jedna z teorií naznačuje, že jak se populace medvědů grizzly zvyšuje, medvědí samci opouštějí svá doupatá dřívě, zatímco samice zůstávají se svými mláďaty. To znamená, že pro samce grizzly se samice ledních medvědů staly životaschopnými partnery.

GLOBÁLNÍ OTEPLOVÁNÍ

Se změnou klimatu, která otepluje planetu, taje arktický led znepokojivě rychle. To je obrovský problém pro lední medvědy, kteří žijí a loví především na arktickém ledu. Jak se tyto ledové oblasti zmenšují, musí lední medvědi cestovat dále, aby našli potravu. Za ubývajícím ledem se navíc rozšiřuje tundra a medvědi grizzly se začínají vydávat na nová území, kde se potkávají s medvědy grizzly, kteří by tam neměli co dělat. Jenže severní části Ameriky se také oteplují a pro grizzly je snadnější pronikat tam, kam se v předchozích generacích nevydávali. Setkání obou druhů někdy vede ke zkřížení a narození pizzlyho. Lední medvěd a grizzly jsou totiž blízcí příbuzní, ačkoliv jejich poslední společný předek žil před více než 250 tisíci lety.

ZÁVĚR

No, a to by bylo do dnešního videjka vše, nezapomeňte dát like a napište do komentářů, co byste se chtěli dozvědět příště. Tak zatím čau!

Lov naživo

Zdravím čtenáře,

Dnes bych se s Vámi chtěl podělit o jedinečnou, zato ale dost děsivou zkušenost s tygrem ussurijským. Pokud mě ale ještě neznáte, s týmem pracujeme na natáčení dokumentu právě o tygrech ussurijských na jihu Chabarovského kraje na východě Ruska. V týmu dělám kameramana, takže mám na starosti kamery, fotopasti a vše, co se foto či videozáběrů týče.

Jednoho dne, zrovna když jsem jednu z fotopastí nastavoval, jsem se s tygrem, který se právě rozhodl vydat na lov, setkal. Naštěstí jsem ho zahlédl jen krátce, jelikož tygr nejspíše objevil kořist, kterou jsem se díkybohu nestal já. Tygři většinou loví samostatně, a tak jsem se nemusel obávat, že by si pro mě místo tygra přišla například jeho hladová společnice. Kdyby se ale přece jen rozhodla vydat se lovit též, moc nadějí by mi asi už nezbývalo. Tygři totiž svou kořist usmrtí poměrně rychle, většinou prokousnutím hrdla oběti.

Tygři na lov neodcházejí příliš daleko od svého teritoria, proto po tom, co jsem se dostal zpět k týmu a trochu se vzpamatoval z toho, co se právě stalo, jsem se mohl radovat alespoň z té fotopasti, kterou jsem umístil právě zřejmě alespoň blízko tygřího teritoria. Teritorium si tygři značí močí nebo seškrábáním kůry na určitých stromech. Svě značky pravidelně kontrolují, stejně jako značky ostatních tygrů. Pachové značky mohou sloužit nejen k označení loveckého revíru, ale také umožňují setkání v době rozmnožování.

Ztracen v představách o tom, jak skvělé záběry jistě pořídí má nová fotopast, jsem vůbec nevnímal okolí, a proto jsem, nedbaje na bezpečnost, zrovna lovicího tygra zaregistroval až na poslední chvíli. Proto to, že jsem pořád tady, bylo jen velké štěstí na mé straně. Tygři ussurijské jsou jistě fascinující zvířata a vidět jejich způsob lovu v divočině naživo je jedinečná zkušenost. Za to nebezpečí to ale nestojí a pokoušet se o to znovu rozhodně nebudu.

Léto v Antarktidě

Ahoj, milí přátelé! Vítejte na mém blogu, kde vám dnes přináším jedinečnou zkušenost – léto v Antarktidě! Moje dobrodružná cesta mě zavedla na nejchladnější kontinent na Zemi právě v období, kdy zde panuje léto.

Antarktida je známá svou nepopsatelnou krásou a odlišným klimatem. Většina lidí ji spojuje s extrémními mrazy a sněhem, ale během letních měsíců se tady otepluje a otevírá se úplně nový svět.

Okamžitě po příletu jsem byla okouzlena nekonečnými sněhovými pláněmi a rozpínajícími se horami. Ale co mě opravdu překvapilo, byla pestrost života, kterou zde můžete objevit. V letních měsících se zde začínají objevovat rostliny, lišky a ptáci, kteří přilétají ze vzdálených míst.

Moje první zastávka byla bez rozmyšlení u tučňáků. Vidět tyto roztomilé tvory ve volné přírodě bylo doslova úžasné. Pozorovala jsem je, jak plavou v moři, staví si hnízda a předávají potravu svým mláďatům. Byla jsem tak šťastná, že jsem mohla být svědkem tohoto jedinečného okamžiku.

Dalšími nezapomenutelnými okamžiky byla setkání s tuleni, kteří se slunili na pobřeží, a také s velrybami, které se vracely z dlouhé migrace. Je to neskutečný pocit být tak blízko těchto majestátních tvorů.

Také jsem měla tu čest vidět ohromující modré ledovce zblízka, plavat ve studeném oceánu, i když byla voda mrazivě studená, bylo to jedinečné a osvobozující. Jedním z nejúžasnějších věcí léta v Antarktidě je nekonečně světlo slunce. Slunce nikdy nezapadá a svítí po celý den, což vytváří magickou atmosféru.

Doufám, že vám tento článek přiblížil, jaké to je strávit léto v Antarktidě. Pokud jste dobrodružná duše a toužíte po neobvyklých zážitcích, rozhodně vám doporučuji vydat se na tuto jedinečnou cestu. Antarktida vám otevře svou nádhernou náruč a vy se vrátíte obohaceni neuvěřitelnými zážitky.

Děkuji vám za přečtení mého blogu a připojte se ke mně zase příště, až budu sdílet další dobrodružství a inspiraci ze světa!

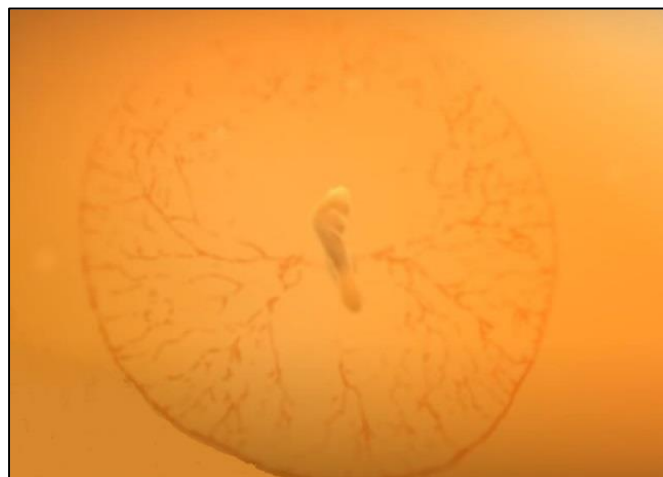
**S láskou,
vaše nejlepší blogerka Lily**

Líhnutí vajec

Přeji vám krásný den, milí čtenáři.

právě jsem se vrátila z obchodu a byla jsem zděšena cenou vajec. Už se nedivím, proč v televizi vysílají reportáže o tom, jak si lidé pořizují nebo adoptují slepice. Proto vás chci informovat o tom, jak si můžete vychovat svou vlastní slepici od vajíčka.

Pokud si již troufnete svá vajíčka vylíhnout sami, budete potřebovat líheň na vejce a násadová vejce (= oplozená vejce), která se skladují v teplotě 8-18 °C. Líheň nastavíte na teplotu a vlhkost podle návodu. Vejce musí mít vejcovitý tvar, musí být čistá bez nečistot. Hmotnost vejce musí odpovídat plemeni. Vejce ukládáme do líhně špičkou dolů, protože tam pak bude vznikat vzduchová bublina, která bude sloužit k dýchání. Vejce se automaticky překlápí ze strany na stranu, aby se zárodek nepřichytl ke skořápce. Nesmíte je zapomenout 15. – 18. den, co jsou v líhni, přendat z překlápěcího mechanismu na desku pod ním.

Cévní systém

Celý proces zrození nového života se začíná dít ve žloutku, kde se zárodek začne vyvíjet. Vytvoří se mu cévní systém a srdce, které již druhý den po vložení do líhně začíná bít. 3. – 7. den můžeme pozorovat pomocí prosvícení baterkou, zda se ve vajíčku nachází zárodek. Budou vidět takové žilky (něco podobného jako na obrázku). Pokud tam žilky nebudou, z vajíčka se nic nevylíhne. 14. den, kdy už je zárodek vyvinut, se kuřátko otáčí hlavou k vzduchové bublině. 21. den se pak kuřátko proklove ven.

Uschlé kuřátko

Hurá! Kuřátko je na světě. Ovšem zde vaše práce jako chovatele nekončí. Do líhně jste museli přilévat vodu dle potřeby a sledovat teplotu, ale teď musíte počkat, až kuřátko dostatečně uschne, abyste ho mohli přendat do odchovny s výhřevnou lampou. Zde kuřátko můžete nakrmit směsí pro kuřata K1. Tady kuřátko necháte 7 – 10 týdnů, než ho dáte do normálního výběhu.

To je pro dnešní článek vše, takže si užijte hezký víkend a za týden se podíváme, jak se v pražské zoo vylíhla mláďata želvy záhadné.

Vaše Chovatelka :)

Pomoc delfínům

7.3.2020

Dnes vám sdělíme něco o hodně aktuálním problému, kterému se naše organizace v posledních týdnech aktivně věnuje, a zároveň vás poprosíme o zapojení do pomoci těmto nevinným zvířatům.

Jak většina z nás ví, delfíni jsou chráněný druh. Je zakázáno je lovit či jakkoli je ohrožovat. Jediná tolerovaná věc je náhodné zachycení delfínů do sítě, pokud se nehoda nahlásí na příslušné úřady. Rybáři také nově od počátku tohoto roku musí mít na příslušných lodích podvodní bzučáky na odehnaní delfínů. Očividně to není dodržováno.

Od začátku roku do konce února jsme napočítali na celé délce západního pobřeží přes 670 mrtvých delfínů. Po podrobném zkoumání a pitvě bylo u 95 % prokázáno, že kytovci zemřeli v důsledku zachycení do rybářských sítí či na zranění od rybářských lodí. Ovšem nebylo ani zdaleka rybáři nahlášeno tolik zachycených delfínů. Domníváme se, že je chtěli nechat spadnout do hlubin. Některé moře vyplavilo, ale na dně moře jsou pravděpodobně další mrtvoly.

Delfíni jsou velmi inteligentní tvorové. Přirozeně se dožívají 30-36 let. Jsou to přátelská a mírumilovná zvířata. Nejenom, že si pomáhají ve svých skupinách, ale kolikrát zachránili i člověka i jiného živočicha, když se topil. S přibývajícím věkem se zvládnou učit a rozvíjet stejně jako lidé. Vlastně k nim máme blíží, než si myslíme. Rozhodně si oni, ani kterékoliv jiná zvířata nezaslouží smrt způsobenou rozmarem našeho lidu.

Toto jsou velmi kruté činy, nejenom z právního, ale i morálního hlediska. 😞

A teď do dějství přicházíte vy. Máme na vás prosbu o podepsání petice o častější kontroly rybářů a jejich lodí, jestli splňují podmínky na bezpečný rybolov. Více informací o petici se dozvíte po otevření linku v našem biu. Moc by to pomohlo našim drahým delfínům a my vám budeme také vděční. Společně můžeme dokázat skvělé věci a zabránit páchaným krutostem. Děkujeme. <3

Organizace Pelagis

Cesta mikroplastu

Postavy:

Mikroplast M1: mikroplast.

Mikroplast M2: mikroplast.

Mikroplast M3: mikroplast.

Mikroplast M4: mikroplast, obr nejméně milimetr vysoký.

Kosatka jménem Kosatka: kosatka.

Scénář:

(Kolem v kol rozbouřené moře, uprostřed udatná a nebojácná armáda mikroplastů polystyrenu.)

M1: .

M2: - - ...

M1: .

M3: !

M2: ... *(odvanut větrem na širý oceán.)*

Vtom M4 volá: !! (Z moře nedaleko se vynořuje obrovská kosatka, míří k mikroplastům. Je přinejmenším 3 metry dlouhá, naprosto očividně odhodlaná spolknout všechno, co jí přijde do cesty, nevyjímajíc milionovou armádu mikroplastů.)

M1: !!

M3: ?!

M4: ! (Než se velitelství shodne na dalším postupu, je celé vojsko spolknuto příšerou. V útrokách tráví několik dní. Po věčné snaze dochází k průlomu a mikroplasty objevují plíce.)

M1: !

M4: . (Mikroplasty se pouští do plicních buněk, nemilosrdně se bijí. Za zhruba 3 dny jsou plíce již natolik zničeny, že kosatka klesá na dno oceánu, díky ukončení peristaltických pohybů se vojska, značně zdecimovaná, dostávají ven a plavou na hladinu.)

M1: . ? . ; ! . ! : ! !! (Po tomto dlouhém proslovu si United Microplasts slavnostně připisují osmistou kosatku za rok 2023.)

Přítel nebo nepřítel?

Ahoj všichni,

ozývám se po delší době, ale s novým tématem. Dlouho jsem přemýšlela, co si zvolit, abych zaujala co nejvíce čtenářů. Toto téma se zabývá invazními druhy, specificky na našem území. Jak už možná někteří z vás ví, jde o druhy, které se rozšířily mimo oblast svého původního výskytu, zapříčiněním člověka nebo samotným doputováním, například díky změnám klimatu. Problémem je, že se na nepůvodních oblastech rychle množí nebo šíří a to bývá často spojeno s úbytkem původních druhů. Mimo to také mohou způsobovat ekonomické škody nebo negativně ovlivňovat lidské zdraví. V této době je za invazní druhy v České republice považováno 61 druhů rostlin a 113 druhů živočichů. My se pobavíme o těch nejrozšířenějších.

Mezi nejznámější invazní rostlinu u nás musíme bezpochyby zařadit bolševník velkolepý. Bolševník se neskutečně masivně šíří a ohrožuje celé ekosystémy. V Česku byl poprvé vysazen 1862 v zámeckém parku Kynžvart. Jelikož se stal velice populární zahradní solitérou a docházelo k jeho výsadbám, šířil se i mimo kontrolovatelné oblasti. Nekontrolovaně se začal šířit až po roce 1943, jak podél vodních toků, tak i podél silničních a železničních koridorů. Sama je potkávám při cestě do práce.

Bolševník velkolepý

Bolševník velkolepý je v takzvaném Černém a šedém seznamu ČR zařazen mezi skupinu BL1, tedy bylinu s největší mírou škodlivosti. Pro představu, bolševník je dvouletá až vytrvalá rostlina, dorůstající se až výšky 5 metrů. Mohutné kořeny mohou dorůst až do hloubky 3 metrů. Ačkoliv je bolševník schopen růst téměř ve všech oblastech, preferuje chladné a vlhké regiony. Rozšiřuje se semeny, především pomocí větru. A teď se dostáváme k tomu, proč je vlastně tato na první pohled nenápadná rostlina tak škodlivá. Listová plocha a výška bolševníku je schopna zachytit až 80% slunečního záření. Tímto z oblastí a porostů vytlačí světlomilné rostliny, které by zde za normálních podmínek rostly. V místech s jeho výskytem se značně snížila druhová diverzita a to v průměru až o 90%. Bylina je dále také obtížným plevelem a způsobuje erozi břehů potoků nebo řek. Aby toho nebylo málo, bolševník je také silným alergenem s negativním dopadem na lidské zdraví. Potřísnění šťávou z bolševníku vyvolá do 24 hodin tvorbu puchýřů. Hojení je velice nepříjemné, zdlouhavé a zanechává trvalé následky v podobě pigmentových skvrn a zvýšené citlivosti. Toto mi připomíná moji vlastní zkušenost, když náš soused sekal za domem porost a bolševník neznal. Hned skončil v nemocnici s několika puchýři po celém těle. Doteď jsou jeho skvrny viditelné. I já jsem se jednou bolševníku dotkla a přiznávám, že to není nic příjemného. Bolševník na některých místech dosáhl až takových rozměrů, že pro jeho potlačení musela být nasazena armáda. Takže jestli někdy spatříte tuto nenápadnou rostlinu, ruce nejlépe co nejdál od ní.

No... myslím, že bolševníku bylo už dost. ☺ Proto je teď na čase se pobavit o nějakých živočiších. Nejznámějšími invazními druhy živočichů jsou například norek americký, rak pruhovaný, mýval severní nebo ondatra pižmová. Pro některá z vás to možná bude překvapením, když řeknu, že i slunéčko východní patří mezi invazní druhy. Norek americký se dokáže přizpůsobit všelijakým podmínkám. Je to přenašeč nemocí a parazitů. Norek také znemožňuje návrat norka evropského. Je také hrozbou pro některé naše původní druhy, kteří slouží jako jeho potrava. To samé platí i u mývala severního. Ondatra naopak bývá někdy i užitečná, například při omezování zarůstání vodní hladiny konzumací. I slunéčko východní nám pomáhá například při hubení mšic. Ale pozor na podzimní nálety. Povím vám, není to nic hezkého.

Norek americký

Na závěr bych chtěla říct, že invazní druhy na území ČR podléhají kontrole a zkoumání. Do tohoto monitoringu se můžete zapojit i vy. Nahlášením invazního druhu přispějete ke zkoumání a pochopení těchto rostlin či živočichů. Více informací naleznete na stránkách: <https://www.najdiije.cz/>.

Vaše milovaná bloggerka ☺

Evženova výprava Austrálií

Jednoho dne se Evžen Votočka vypravil do Austrálie, aby zahlédl tamní zvířata, zrovna jel savanou, když vtom zahlédl vysoké hnědé zvíře v dálce, čím více se blížil, tím více klokanů viděl, a když byl už jen 70 metrů od nich, viděl, že spolu bojují, ale vtom ho jeden z nich zahlédl a na Evžena vyběhlo celé stádo, takže je radši nechal být a jel dál savanou.

Druhým zvířetem, které chtěl najít byl wombat, u wombata to byl překvapivě problém, protože se z dálky nedá dobře zahlédnout kvůli své velikosti, naštěstí po několika hodinách Evžen konečně jednoho spatřil, byl šedohnědý a z nějakého důvodu byl sám, což u wombata není zvykem, proto také wombat utekl, když se Evžen pokusil přiblížit.

Evžen už jel zpět na letiště, když vtom zahlédl ptakopyska, bohužel se natolik bál jeho pysku, že se k němu neodvážil přiblížit. Jak později zjistil, strachovat se nebylo potřeba, protože ptakopysk není nebezpečný a lidé se bojí.

Evžen po cestě na letiště potkal ještě vačici, ale s ní štěstí neměl, než ji stihl vyfotit, utekla do své nory, takže ji Evžen už nikdy neviděl a další vačici bohužel taky ne.

Po návratu do města Evžen zjistil, že má stále spoustu času, takže šel na panáčkovou polévku.

Želví trh

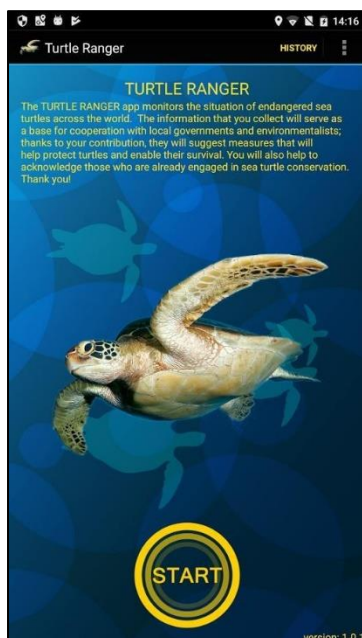
Pokud se chystáte cestovat na ostrovy Indonésie, měli byste si dát rozhodně pozor na místních trzích, prodávají se zde totiž velmi často nelegální produkty z želv, konkrétně například želví vejčíka, nebo výrobky z želvích krunýřů. Prodej těchto produktů je zde sice zakázán, ale místní na tyto zákony nedbají a policie je nevyhmáhá.

Vajíčka želv se dají na trhu snadno poznat, ale s produkty z želvích krunýřů je to těžší. Jejich povrch se totiž velmi podobá povrchu hnědožlutého plastu s malými bílými tečkami a nepravidelným vzorem a jsou prodávány za cenu od zhruba 35 000 do 100 000Rp, což je přibližně 50 - 150Kč, proto si mnozí turisté myslí, že se jedná pouze o makety.

Pokud byste tyto produkty zakoupili, tak nejen podporujete lov želv, kvůli kterému se populace želv v posledních letech snížila o 90%, ale ani si je do České republiky jistě nedovezete, jelikož by vás velmi pravděpodobně zastavila indonéská nebo později česká letištní kontrola a vaše suvenýry by byly nejen zabaveny, ale platili byste i pokutu, která může dosahovat výše až několika tisíc korun.

-Želví vejčíka-

Pokud chcete pomoci zastavit obchod s želvími produkty, doporučuji před návštěvou Indonésie instalovat aplikaci Turtle Ranger, pomocí které můžete zdokumentovat tento obchod a následně informace zaslat ochráncům přírody, kteří jej pomocí těchto důkazů snaží co nejvíce zamezit.

-Kareta pravá, jejíž vejčíka jsou velmi často prodávána-

ŽRALOČÍ POLÉVKA

Jako kuchař se často potýkám s různými výzvami, ale jedna z nejzajímavějších je příprava žraločí polévky. Je to pokrm, který vyvolává rozporuplné reakce a diskuse mezi lidmi. Někteří ho milují pro jeho výraznou chuť a exotický půvab, zatímco jiní ho zavrhnou kvůli etickým a ekologickým obavám. Já jako kuchař mám povinnost zachovávat vyvážený přístup a připravit polévku tak, aby byla nejen chutná, ale i zodpovědně vyrobená.

Příprava žraločí polévky začíná správným výběrem a zpracováním žraloka. Je důležité získat maso ze zdrojů, které jsou udržitelné a respektují životní prostředí. Snažím se spolupracovat s dodavateli, kteří dodržují přísné rybářské zásady a zabraňují nadměrnému vyčerpávání populací žraloků. Používám pouze žraloky, jejichž lovení je v souladu s mezinárodními standardy a kteří nepatří mezi ohrožené druhy.

Jakmile mám žraloka, začíná složitá část přípravy. Kůže se odstraní a maso se nakrájí na tenké plátky. Poté připravím aromatický vývar, ve kterém se maso vaří. Používám kombinaci zeleniny, jako je cibule, mrkev, zázvor a česnek, která dodává polévce bohatou chuť a aroma. Vaření žraločího masa vyžaduje opatrnost, protože je tužší a vyžaduje delší dobu, než změkne. Ale když se to podaří, výsledek stojí za to.

Dochucování polévky je dalším důležitým krokem. Snažím se vyvážit chuť a přidat správné množství koření, aby polévka byla lahodná. Používám čerstvé bylinky, jako je koriandr nebo petrželka, které dodávají polévce čerstvost a jemnost. Dále dochucuji solí, pepřem a jemným správně vyváženým kořením, které podtrhne chuť žraločího masa.

Když je žraločí polévka hotová, servírui ji s respektem a důstojností. Je to jídlo, které vyžaduje, aby si hosté uvědomili jeho zvláštnost a exkluzivitu. Snažím se jim vysvětlit, odkud pochází maso, jak je vyrobeno a proč je důležité podporovat udržitelný rybolov.

Jako kuchař mám privilegium vytvářet jídla, která odrážejí různé kultury a tradice. Žraločí polévka je jedním z takových pokrmů, který otevírá diskusi a přináší nové zkušenosti. Ať už ji milujete nebo ne, jako pro kuchaře je pro mě důležité, abych připravil žraločí polévku s ohledem na životní prostředí a zodpovědným přístupem k rybolovu.

Dvojí tvář palmového oleje

Je těžké uniknout skutečnosti, že palmový olej je jednou z hlavních příčin devastace tropických lesů. Ztráta přírodních stanovišť a drastický úbytek biodiverzity jsou prostými důsledky naší spotřeby.

Tropické lesy, které jsou domovem mnoha vzácných druhů rostlin a zvířat, jsou ničeny ve jménu plantáží. Hrůzným důsledkem je ztráta domova pro mnoho ohrožených druhů a zničení jejich přirozeného prostředí. Jak palmové plantáže rostou, devastující hnojiva a pesticidy znečišťují okolní půdu a vodu, narušují ekosystémy a ohrožují životní prostředí těch, kteří závisí na těchto přírodních zdrojích.

A přesto se stále setkáváme s palmovým olejem na našich talířích kvůli jeho výhodné ceně (viz. tabulka). Jeho neodmyslitelná přítomnost v mnoha potravinářských výrobcích - od pečiva a sladkostí po margaríny a polotovary - se zdá být nezastavitelnou realitou naší konzumní společnosti.

Olej	Cena na tunu		Cena na 100ml
Palmový	\$935	CZK 20,659.1	CZK 1.90
Řepkový	\$995	CZK 21,998.6	CZK 2.02
Kokosový	\$1,065	CZK 23,536.5	CZK 2.17
Sójový	\$1,189	CZK 26,276.9	CZK 2.42
Slunečnicový	\$1,267	CZK 28,000.7	CZK 2.58
Olivový	\$6,269	CZK 138,544.9	CZK 12.75

A jsme to my, spotřebitelé, kdo máme moc změnit situaci. Můžeme se ptát na původ palmového oleje ve výrobcích, upřednostňovat certifikované produkty a podporovat výrobce, kteří se zavazují k odpovědnějším postupům. Musíme hledat alternativy, podporovat udržitelné volby a trvat na změnách v potravinářském průmyslu. V konečném důsledku jsme to my, kteří rozhodujeme, jakou budoucnost si zvolíme - budeme pokračovat v ničení přírody pro okamžité pohodlí, nebo se postavíme na obranu našeho planety a jejích tvorů.

Existují naděje a pozitivní kroky směrem k udržitelnější budoucnosti. Organizace jako **RSPO** (Roundtable on Sustainable Palm Oil) hrají důležitou roli v prosazování změn. **RSPO** se snaží regulovat průmyslovou produkci palmového oleje a podporovat zodpovědnější postupy v celém dodavatelském řetězci.

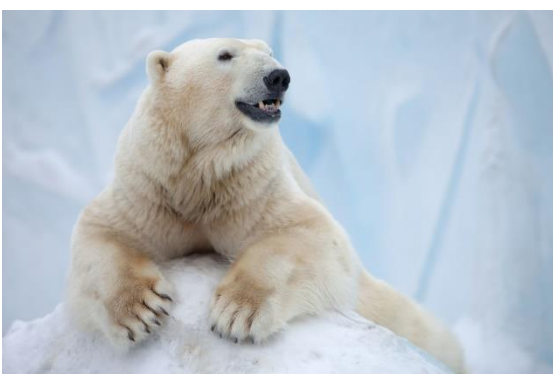
NEBEZPEČÍ LEDNÍM MEDVĚDŮM

Ahoj čtenáři,

já jsem Mia a studuji biologii na vysoké škole. Nejvíce se ale zajímám o živočichy, kteří žijí v polárních oblastech a ráda bych vám pár informací či rad předala.

Dnes z prostředí České republiky zavítáme do severní části naší zeměkoule – do Arktidy, kde žije medvěd lední.

Ano, je to přesně ten krásný druh medvěda s bílou, velmi hustou a celkově úžasnou srstí, velkým tělem, které dosahuje délky někdo skoro až tři metry a váží klidně půl tuny. Živí se lovem, převážně tuleňů a různých ryb. Je to velmi dobrý plavec, oproti mně opravdu výborný, a pod vodou vydrží na jeden nádech bez problému dvě minuty. Na tom bych měla asi trochu zapracovat :).

Patří na 100% mezi krásná zvířata, bohužel ho ale musíme zařadit i mezi ta ohrožená. Dnes žije už jen zhruba 25 000 jedinců. Pokud bychom je navštívili v některých zoo, tak nám budou pravděpodobně připadat jako spokojené šelmy. Na územích, kde se normálně vyskytují tomu však nemusí tak být. Ve vodě mezi jejich hlavní nepřítelé patří hlavně kosatky dravé a mroži. Na souši jeho nepřítelé představuje těžbě, znečišťování životního prostředí a nejvíce globální oteplování.

Řekla bych, že jsme pravděpodobně všichni zaregistrovali, že naše území oteplování zasáhlo. Oblast severního pólu se ale otepluje až sedmkrát rychleji než u nás. Právě díky tomu tají ledové kry, na kterých se pohybují a také loví tuleň. No, a když nemají kde lovit, tak mají nedostatek potravy. To vede k tomu, že nemají dostatek síly a energie na to, aby přežili tak krutou a dlouhou zimu. Také při nedostatku ledu musí častěji plavat. Sice, jak jsem již zmínila, to dobří plavci jsou, ale v takovýchto případech to většinou končí tím, že utonou.

No ale myslím si, že nejsem jediná, která by chtěla, aby je mohli na vlastní oči vidět děti i za 50 let, že? S tím souvisí to, že musíme vědět, jak těmto úchvatným zvířatům pomoci.

Hlavním způsobem je snížit emisi plynů a uhlíkovou stopu, které podporují klimatickou změnu a také být k naší planetě šetrnější. Další možností je podpořit ekologické charitativní organizace finančně. Určitě by také stálo za to, kdybychom někdy vzali svoje kamarády či rodiče a šli společně uklidit naše okolí.

Jednou bych se chtěla vydat na sever Ameriky či Asie, abych o takovýchto živočiších věděla víc. Pokud se mi tento cíl podaří splnit, tak určitě napíšu nějaké pokračování a zážitky z mé cesty.

Tímto bych dnešní povídání už asi ukončila. Pokud vás téma polárních medvědů zaujalo, tak neváhejte se vydat do zoo, kde se o nich dozvíte ještě více a rovnou se s nimi můžete klidně vyfotit.

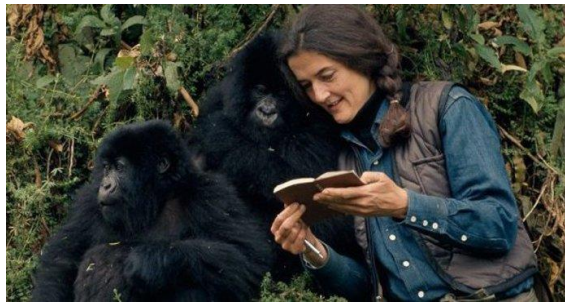
Mějte se hezky!

Mia

Primáti

Jako novinář a milovník divoké přírody se zajímám o ohrožené druhy primátů, a proto mě zaujal příběh americké zooložky a ochránkyně goril Diany Fosseyové, která se zabývala studiem života horských goril a prožila s nimi 18 let v oblasti Virunga Massif v Africe. Zaznamenala a zdokumentovala hrozby, kterým gorily čelí, a zároveň upozorňovala na potřebu jejich ochrany. Byla známá jako „matka goril“ a položila za ně život. V roce 1985 byla zavražděna ve své výzkumné stanici Karisoke v Rwandě. Příběh této neobyčejné ženy mě natolik zaujal, že jsem toužil se vydat po jejich stopách do Afriky.

Nejdříve jsem si zjistil pár informací o těchto gorilách. Populace východních horských goril je poddruh gorily východní (*Gorilla beringei*) a zjednodušeně se jim říká gorila horská. Po desítkách let ve volné přírodě se opět dostala nad hranici tisíce jedinců a je tak jediným poddruhem goril, který za poslední léta početně roste. Horské gorily jsou známé svou silnou stavbou, dlouhými rukama a tmavou srstí. Samečci mohou dosahovat hmotnosti až kolem 200 kg, zatímco samice jsou menší a váží přibližně 100 kg. Žijí v malých populacích v chráněných oblastech ve východním Kongu, Rwandě a Ugandě. Hlavní hrozbou pro jejich přežití je ztráta přirozeného prostředí, odlesňování, nelegální těžba dřeva a lov. Vážné riziko pro jejich populaci představují také konflikty v regionu.

Pak jsem dal dohromady partu nadšenců, které tato problematika zajímá a vydali jsme se na cestu po stopách Diany Fosseyové směrem do Rwanda a Uganda. Tato výprava mě příjemně překvapila. Na vlastní oči jsem se přesvědčil, jak dobře funguje ochrana goril a pralesa. Také jsme během naší expedice navštívili základnu organizace **Gorilla Doctors**, což je unikátní seskupení místních i mezinárodních veterinářů, kteří se věnují jenom gorilám! Tento poddruh nenajdete v žádné zoologické zahradě a já doufám, že to tak i zůstane. Chvilky, které jsme prožili s volně žijícími gorilami přímo v pralesi, byly naprosto ohromující a nezapomenutelné.

Velice mě zaujala nová metoda „Gorilích doktorů“, díky níž se může každé gorile dostat personalizované zdravotní péče, která je ušitá na míru jejím potřebám. Gorila horská v africké rezervaci Virunga vytrhne ze země rostlinu divokého celeru. Důkladně ji rozžvýká, měkké části spolkne a ty tvrdé nechá ležet na zemi. O pár sekund poté, co se gorila vzdálí, oslintané zbytky pečlivě seberou členové týmu. Ze vzorků slin získávají informace o jejich zdravotním stavu, zejména přítomnosti lidských virů, které jsou pro lidoopy často smrtelné. Záchrana horských goril má svoji i stinnou stránku. Častěji se potýkají s infekcemi. Proto do jejich blízkosti nesmí turisté s viditelnými příznaky běžné chřipky nebo nachlazení. Pracovníci se stále častěji setkávají u těchto goril s gastrointestinálním onemocněním, tedy poruchou trávicího traktu.

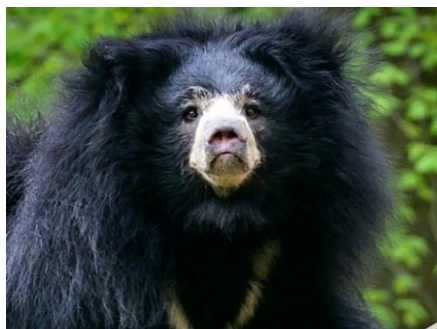

A co jsem zjistil o jejich životě? Mláďata jsou ve skupině do doby dospívání (to je zhruba tři roky), poté ji musejí opustit. Vazby mezi rodiči a mláďaty s dospíváním zanikají. Mláďata přitom neodcházejí dobrovolně, ale bývají vyhnána. U samců se tak děje ve věku kolem 7–9 let, u samic jde o věk 7–8 let. Samce vyhání otec, samice pak matka. To proto, aby nedocházelo k inbreedingu, tedy ke křížení mezi členy rodiny. Úkolem mladých goril je přivést na svět další mláďata, ale v jiné skupině, kterou si musejí samy najít nebo vytvořit.

PYTLÁK

Ze začátku bych se chtěl představit. Jméno mé je Erik. Jsem zručný a odhodlaný, živil jsem se nelegálním lovením zvěře a prodejem jejího masa na černém trhu. Moje dovednosti ve stopování a lovu byly nedostižné a neexistovalo zvíře, které by mi dokázalo uniknout. Každý den jsem vstával za úsvitu a vyrazil do divočiny s puškou a pastmi. Les pro mě byl domovem i živobytím, ačkoli mnoho lidí považovalo mou činnost za zločin. Ale pro mě to byl způsob, jak přežít.

Jednoho dne jsem se vydal na obvyklou trasu a narazil na stopu vzácného medvěda. Věděl jsem, že jeho kůže a maso mě mohou značně obohatit a nějaký pátek zabezpečit, takže jsem se rozhodl, že jej ulovím. Za takového medvěda bych mohl dostat okolo 10 000Kč jen za kůži. Postavil jsem pasti, které byly dostatečně silné, aby zadržely toto obrovské a neuvěřitelně silné zvíře.

Po několika dnech čekání a sledování jsem konečně uslyšel past chňapnout. Moje srdce bušilo vzrušením a já se rychle přiblížil ke zdroji zvuku. Tam stál medvěd, uvězněný v pasti, rozlícený a snažící se osvobodit.

Poprvé za život jsem ucítil zvláštní a nepopsatelný pocit, jako by mi toho zvířete bylo líto. Avšak touha po penězích byla silnější, stiskl jsem spoušť. Kůži stáhl, maso prodal a dělal, jako by se nic nestalo.

Od té doby jsem se často začal potýkat s vlastním svědomím. Věděl jsem, že to, co dělám, je nesprávné a ničím křehkou rovnováhu v přírodě. Ale ta chuť po bohatství byla silnější. Přestože jsem byl pytlákem, měl jsem v sobě trochu romantika, a přece jen jsem stále jen člověk. V noci jsem sedával u ohně a poslouchal zvuky lesa. Toho lesa, který tak narušuji.

Nyní jsem uvězněn za mřížemi a uvědomuji si, že jsem byl pouze nástrojem v rukou chamtivosti. Moje činy přinesly utrpení zvířatům a narušily přírodní rovnováhu. Snažím se najít smysl v mém životě a zvrátit své chování. Doufám, že alespoň můj příběh pomůže ostatním uvědomit si škodu, kterou páchají naší planetě.

Jejich i Moje Klec

Už několik let to začíná stejně. Každý den časně ráno přijdu k těmto bílým dveřím. Ztěžka je otevřu a vejdu do úzké chodby. Nad hlavou mi poblikávají žárovky a jejich bzučení se rozléhá pustými chodbami, které vedou níž a níž. Končí tam, kde začíná všechna tahle temnota.

Vystudovala jsem nejlepší lékařskou školu v Číně – univerzitu Fugan. Mým velkým snem vždy bylo pomáhat lidem a ulehčovat jim od bolesti.

Teď ale pracuji na legální farmě, kde v malých

klecích chováme přes 10 000 medvědů. Jejich počet nekontrolovatelně stoupá. Jsou tam dole zavření sami, hladoví, nemocní a bez možnosti se napít, a to jen kvůli jediné věci. Medvědí žluči. Poslední roky se sebe sama ptám: „Je to pořád to, co chci?“

V osmém století někdo objevil účinky této tekutiny. Údajně s ní vyléčil hemoroidy, epilepsii a bolest na hrudníku. Od té doby se naše kultura nemůže představit zdravotnictvím bez medvědí žluči. Někteří si i myslí, že by mohla vyléčit rakovinu, nachlazení nebo kocovinu. Nikdy jsem ale neslyšela o někom, komu by v takových to případech žluč pomohla. Na internetu je příliš mnoho informací s čím smíchat žluč, aby lépe chutnala, nebo na jaký problém ji konkrétně využít.

nemusí svazovat, ta klec je tak malá, že se sotva dokáže pohnout. Pak můj šéf rozřízne medvědovi břicho a vloží mu do žlučníku trubičku, ze které vytéká žluč do malého kalíšku. Takhle medvěd bude trpět po zbytek života. Přivážejí čím dál tím víc medvědů. Nejčastěji to jsou medvěd ušatý nebo medvěd malajský. Pokaždé mají v očích bolest.

Rány medvědům často hnisají nebo se jim tvoří nádory. To zvyšuje riziko přenosu nemocí z medvěda na člověka, který žluč aktivně využívá. Nejhorší na tom všem je, že se dožívají o patnáct let více v zajetí než ve volné přírodě. Když už zemře, je rozřezán a jeho části putují na černý trh, ne jen po Asii, ale i do Austrálie.

Mí přátelé mi postupně otvírali oči. Už jsem v tom neviděla nic úžasného. Něco, co by prospívalo lidstvu a zachraňovalo životy. Oči se otvíraly všem. I když je v současné době 85% čínského obyvatelstva nakloněno k zakázání medvědích farem, vláda je stále považuje za legální.

Dala jsem výpověď a šla si hledat práci jinde. Došlo mi, že oni a já jsme stejní. Všichni jsme byli v kleci. Jejich byla ze železa, moje ze zoufalství. Ale oni neměli šanci utéct.

V roce 1980, kdy se v Číně začali legálně otvírat farmy, jsem se k nim přidala. Doma mi neustále říkali, že je to pro dobrou věc, ale já jsem o pocit jistoty pomalu přicházela. Když je to tak báječné, proč jsou farmy ve Vietnamu zakázané? Každý medvěd, který je k nám přivezen, trpí. Jeho bolestný nářek trhá uši, když musí zažít snášet zlo od lidí. Všichni doktoři, včetně mě, si okolo něho stoupneme do kruhu. Nikdo ho

Pryč s rybářskými sítěmi!

Prvně něco na úvod. Pracuji v záchrané stanici v Mexiku, konkrétněji v Kalifornském zálivu. Stanice se zaměřuje na mořské savce. Dostala jsem se sem už asi před měsícem. Jsem tu jako výpomoc, za 2 měsíce jedu pryč. Ale i takhle krátká chvíle mi stačila na pár zajímavých zážitků.

Běžně k nám na stanici putují zranění tuleni, nebo mláďata, která jejich matky opustila. Personál se zde o ně stará a snaží se je co nejrychleji uzdravit a dostat zpátky do přírody. Já se samozřejmě taky zapojila. Pomáhala jsem při dokrmování mladých tuleňů, co lidé našli zesláblé a opuštěné na plážích, nebo jsem dospělého jedince vyprostila z rybářských sítí. Ty jsou pro mořská zvířata, hlavně pak savce problémem, protože když se do nich zamotají a nedostanou se pak včas k hladině, pod vodou se udusí.

Právě kvůli tomuto problému článek píší. V úterý ráno nám zavolali pracovníci organizace CIRVA (International Committee for the Recovery of the Vaquita), zda bychom jim nemohli přijet přiložit pomocnou ruku při záchraně raněné sviňuchy kalifornské. Posbírali jsme vybavení a přijeli, jak nejrychleji to šlo. Pracovníci organizace CIRVA jsou velmi specializovaní, je to elita Mexika. Vědí o sviňuchách hodně a už léta se snaží jejich populaci zachránit. V oblasti jejich výskytu je zakázán rybolov, ale někteří zákaz porušují a právě tito pak mohou za upadající populaci sviňuch. Mnoho jich totiž zahyne udušením, právě proto, že se zamotají do rybářských sítí. Takový osud čekal i jedince, kterého jsme ten den zachraňovali. Uvázl v síti, naštěstí ale zrovna jela poblíž nějaká loď a nenechala to být. Jedince se povedlo ze sítě vymotat, měl na sobě jen pár odřenin, nic vážného, takže jsme ho ihned vrátili zpátky do moře. Zjistila jsem, že je dříve vědci zkoušeli chovat v zajetí, ale neúspěšně, nikdy se nerozmnožili, naopak, dařilo se jim špatně a pár jedinců i uhynulo. Hodně se bojí lodí, uslyší motor a hned zmizí, jsou velmi plaché. Právě kvůli své plachosti a pohybu ve dvojicích místo v hejnech vědci ani pořádně neví, kolik jich ještě zbývá, ale počítají s méně než 10 jedinci.

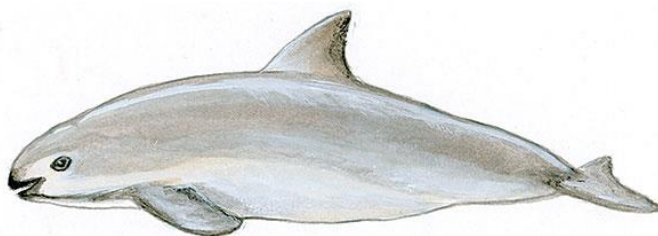
To mě hodně rozesmutnělo, protože asi každý někdy slyšel o nosorožcích bílých, ale o sviňuchách nikdo nemluví. I když jsou to nejohroženější mořští savci, nikdo, koho znám, o nich nikdy neslyšel. Aby toho nej ale nebylo málo, jsou to také nejmenší kytovci, konkrétně měří mezi 120-150 cm na délku. Ten náš měl 126 cm. Jejich vzhled vám přiblíží obrázky.

Abych se ale také dostala ke konci. Jsou na pokraji vyhynutí, ale veřejnost nejeví moc zájmu, především právě rybáři, kteří na jejich ohrožení nesou velký podíl.

Vždyť jen za 25 let zpátky (což je přibližně jedna generace sviňuch) byl jejich počet redukován z téměř 600 jedinců na přibližně 10. Rybolov je v této oblasti zakázán, ale jak se zdá, není to moc dobře hlídáno. Je smutné vidět, že se taková stvoření ztrácejí z planety, aniž by o nich většina veřejnosti věděla. A pokud se do 20 let nepodaří jim vytvořit bezpečné zázemí, asi o ně přijdeme navždy.

Nemohla jsem fotit, tak přikládám obrázek z internetu

Kresba sviňuchy od zúčastněného záchranáře

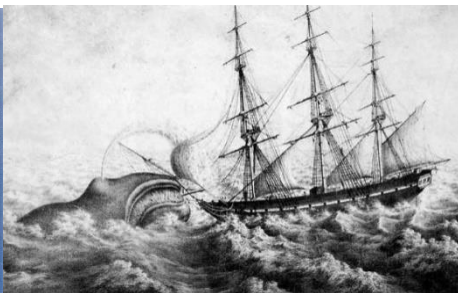
Zase na lovu

Odehrával se rok 1819 a já byl povolán kvůli nedostatku tuku a masa k práci na jedné z prvních velrybářských lodí jménem Essex, to jsem ale nevěděl, co mě čeká. Bylo pár dní po odplutí, když jsem zahlédl skupinu velryb uhánějících rychle od nás. Začal jsem křičet “velryby!”. Celá posádka začala pohotově pracovat. Já se vrhl k harpuně. Zanedlouho jsme je dohnali, vypálil jsem ránu a přímo trefil velrybu, která chvíli ještě bojovala, ale po chvíli se vyčerpala a my ji mohli vytáhnout na palubu. Poznal jsem, že je to velryba černá, jen tato velryba se vyskytuje v teplejších vodách. Její délka byla průměrná, naměřil jsem něco okolo 14 metrů. Bohužel v noci se naše loď dostala do velké bouře, kde jsme utrpěli silné poškození, ale i tak jsme se rozhodli plout dál. Cestou jsme potkali další velrybáře, kteří nám poradili jet o přibližně 4600 km dál, kde prý je velryb mnoho. Byl 20. listopad 1820 a kapitán vyslal 3 velrybářské čluny pronásledovat stádo vorvaňů. Jeden z člunů byl poškozen a musel se vrátit. Další člun byl táhnut vorvaněm a loď Essex ho pronásledovala. Stál jsem u harpuny, když jsem uviděl vorvaně klidně na hladině. Říkal jsem si, že je mrtvý? Ne to nemůže být, vorvani spí vertikálně. V tu chvíli se vorvaň rozpohyboval směrem k naší lodi a prudce narazil do předku. Všichni z posádky začali panikařit a začali na mne řvát, ať vorvaně trefím harpunou, jenže já nemohl, mohl bych poškodit kormidlo. Za pár sekund se vorvaň probudil a odplul pryč. Ulevil jsem si, “mrcha jedna”, najednou jsem ucítil silný zásah a upadl do bezvědomí.

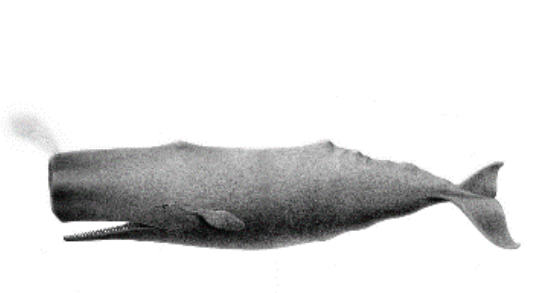
Probudil jsem se o pár chvil později a zjistil, že do nás narazil znovu a teď odeplul nadobro, ale byl tu jiný problém... začali jsme se potápět. Rychle jsme nasedli do záchranářského člunu a naložili nějaké zásoby. Bohužel zásob nebylo mnoho. Nedaleko jsme našli ostrov, ale brzy jsme vše vyjedli a vydali se opět na cestu. 5. dubna 1821 jsme byli zachráněni a po pár měsících jsme se opět mohli vypravit na vodu s ponaučením, že velryby jsou inteligentní tvorové s ohromnou silou.

(Velryba černá)

(loď Essex)

(vorvaň)

Jak moc vám rozumí váš pes?

Kolik jazyků umíte, tolikrát jste člověkem. Ale kolikrát je psem váš pes? Pro někoho možná nesmyslná otázka, ale to neplatí pro vědce. Ti, nebo konkrétněji František Lavický (možná jste o něm četli v *New York Times*, nebo ještě slavnějších novinách), se rozhodli, že se psům a jejich vztahu k lidským jazykům pověnují hlouběji.

Spousta lidí (včetně mě) si myslela, že psi lidem rozumí pouze z tónu hlasu, případně jeho zabarvení, a tedy že je jim úplně jedno, co ve skutečnosti říkáte. Žádný páníček ale nepochybuje o tom, že mu jeho pes rozumí každé slovo.

Rozsoudit obyčejné lidi a pejskaře se rozhodl známý vědec František Lavický a provedl jednoduchý pokus. Toho se zúčastnilo 18 psů různých plemen a probíhal tak, že zatímco psi poslouchali ve sluchátkách audioverzi koránu, byly snímány jejich mozkové pochody. Psi text poslouchali nejprve v "rodné" češtině, poté v němčině a nakonec poslouchali nesmyslnou zpatlaninu obou jazyků.

Možná vás vyděsil obrázek vpravo, a říkáte si, jestli to není nějaké týrání zvířat, mohu Vás ujistit, že podle pana Lavického mohli psi kdykoli odejít. Mě teda překvapil fakt, že to nikdo neudělal - poslouchat nějaké kecy v němčině a neodejít? Za mě to vypovídá o tom, že psi vůbec

nerozuměli tomu, co jim bylo řečeno. Ale pan Lavický na to má jiný názor. Podle něj ze zkoumání mozku psů při pokusu pomocí magnetické rezonance (MRI) vyplývá, že psí mozek reaguje úplně jinak na slova v češtině, v němčině i na nesmyslné hlásky. Podle něj to zároveň vypovídá o tom, že psi kladou důraz i na obsah textu a ne jen tón.

O psech jsme si mysleli, že jsou velice probádaným druhem, ale zjišťujeme, že ani u nich to neplatí. Tento výzkum ukazuje na to, jak inteligentním druhem psi jsou a že si zaslouží ještě spoustu naší pozornosti. A to nejen při krmení a venčení, ale především z vědeckého hlediska.

OBCHOD SE SLONOVINOU

Jsem pašerák, specializující se na ilegální obchod se slonovinou. Mým hlavním cílem je získat co nejvíce slonoviny a prodat ji za vysoké ceny na černém trhu. Slonovina je pro mě cenným artiklem, který mi přináší obrovské zisky, ale zároveň je také spojena s riziky a nelegálností.

Složení slonoviny je jedinečné a přitažlivé pro kupující. Jedná se o tvrdou, bílou hmotu, která pochází ze sloních klů. Je velmi pevná a snadno se opracovává, což umožňuje vytváření různých druhů uměleckých a dekoračních předmětů. Slonovina je využívána zejména pro výrobu exkluzivních šperků, soch, hudebních nástrojů a různých ozdobných předmětů.

Cena slonoviny je na černém trhu extrémně vysoká. Pytlák sice dostane od překupníka za kilogram slonoviny jen 80 až 100 USD, ale na cílovém černém trhu v Asii se slonovina prodává za 2000 až 2500 dolarů za kilogram. Tato vysoká cena je způsobena omezeným výskytem slonoviny a rostoucí poptávkou. Slonovina pochází především z Afriky (Botswana, Keňa), kde se nachází největší populace slonů. Pašeráci, jako jsem já, vyhledávají tajemné lokality a nelegálně získávají slonovinu. To zahrnuje nezákonný lov slonů a nelegální obchod se slonovinou.

Výskyt slonoviny je však čím dál tím vzácnější a sloní populace je ohrožena. Nelegální lov slonů a pašování slonoviny má ničivý dopad na životní prostředí a ekosystémy. Sloni jsou loveni kvůli svým cenným klům, což vede k jejich masovému zabíjení a úbytku populace. Toto drastické snižování sloní populace ohrožuje jejich přežití a způsobuje nerovnováhu v přírodním řetězci. Mezinárodní organizace se snaží omezit a zastavit pašování slonoviny. Byly zavedeny přísnější zákony a došlo k posílení kontrol a sankcí. Tato opatření mají za cíl snížit poptávku po slonovině a chránit slony.

Přestože si uvědomuji, že můj obchod přispívá ke zničení sloních populací a ohrožuje ekosystémy, nedokážu si představit život bez tohoto rizika a zisku. Nelegální obchod se slonovinou je temná strana obchodního světa, kterou jsem si zvolil a která mi přináší zisk i za cenu ničení přírodních pokladů a lidské morálky.

Portugalský přízrak

Na počátku minulého století se po Pyrenejském poloostrově potulovaly desetitisíce rysů iberských. Ale během století tento endemický druh téměř vymizel ze své domoviny a podnítil k vynaložení obrovského úsilí pro jeho záchranu.

Důvodů, proč jich tak ubylo, je mnoho. Jako škodná byl dlouhý čas loven a poté mezi jeho hlavní kořisti, králíky, vypukla epidemie. V obhospodařované krajině se navíc stávalo čím dál těžším najít nové teritorium. Dospělo to tak daleko, že na přelomu tisíciletí žilo méně než sto jedinců a druh se tak ocitl na pokraji vymření.

Boj však stále nebyl prohraný a byla podniknuta řada pokusů o jeho záchranu. Mimo jiné bylo s několika dalšími chovatelskými centry založeno portugalské CNRLI, kde jsou chováni rysy pro vypuštění do přírody. Mezi dobrovolníky, kteří zde chtěli rysům pomoci, jsem se přidal i já. Díky zvířatům z chovných zařízení, zákazu pastí, oplocení chráněných území a v neposlední řadě ochraně králíků se situace začala zlepšovat, stavy rysa se zvětšily na více než desetinásobek a v současnosti se jedná o více než 1 600 kusů, a tak mohl být vyškrtnut ze seznamu kriticky ohrožených druhů, za což jsme rádi. Tento rok měl pro nás také svůj význam, v březnu jsme vypustili už 100. odchovance naší stanice.

Se zvýšenými počty rysů však přichází další problém. Rysi si totiž musí hledat území a jsou schopni zdolat kvůli tomu velké vzdálenosti, které oddělují rezervace. Přitom se nemohou vyhnout přecházení silnic, kde jsou často srazeni autem. A navzdory všem opatřením se nedaří srážkám zamezit a lze předpokládat, že spolu s nárůstem populace bude přibývat takových případů.

Ale i když je stále rys iberijský zranitelný, jeho záchrana je na dobré cestě a doufejme, že se jednou zase bude v hojných počtech pohybovat po Portugalsku.

Nedovolí ti psa, zkus to s kozou!

Zdravím všechny milovníky zvířat!

Viděli jste někdy kozu skákat přes překážku? Točit se na povel dokola nebo podat člověku pac? No, spíše kopyto.

Já tedy ano a mohu vám prozradit, že mám sama právo nazývat se cvičitelkou kozy domácí. Ptáte se jak? Začalo to na jaře covidového roku, kdy si farma, kterou navštěvuji, pořídila dvě kozí holčičky – Kozu a Lízu. Koneckonců člověk kozy chová už bezmála 10 tisíc let. Tato milá stvoření k nám přivedli Číňané, kteří kozy chovali pro jejich údajné magické účinky, v neolitu pro kůži, mléko a hnojivo z trusu. Májové se na kozy dívali skrz náboženství a uctívali je při obřadech, tudíž jsme mohli obětního kozla vidět dřív než obětního beránka.

Mně se ale zalíbila informace o tom, že ve starověku měl kdejaký panovník na dvoře cvičenou kozu. Řekla jsem si, proč by to nešlo. Jenže na internetu nic o cvičení koz nenajdete, proto jsem namísto slova „koza,“ ťukla do vyhledávače slůvko „pes.“

Musím přiznat, že cvičení kůzlete je v realitě těžší než na videu se štěnětem. Kozy jsou chytré, dokonce vychytralé, řekla bych. Z posledních studií sdílí v žebříčku inteligence post spolu s německým ovčákem, takže se není čemu divit.

Navíc nelze opomenout, že naše koza Líza opovrhne pamlsky (což se nedá říct o stádech v Galapágách a Novém Zélandu, která málem zničila místní vegetaci.). Teď už si dokážete představit, jak nezkušenému teenagerovi tekly nervy. Na Lízce se mi ale povedla uplatnit technika zvaná: „Úsměv na tváři a veselý výskot, když udělá, co chce.“

Nyní s dvouletým odstupem se nám podařilo zavést akci Kozí odpoledne, kde seznamujeme děti s chovem koz, z Lízy se stala maminka a díky její dobré kondici porodila při prvním vrhu místo jedináčka rovnou 4 silná kůzlátka. Sport se hodí i pro kozu, že?

Spolu s chovem koz jsem se o toto zvíře začala více a více zajímat a vyluštila jsem hned několik záhad. Proč mají některé kozy zvonečky a jiné ne? A jak je možné, že jsem ve Švýcarsku potkala osmirohounou kozu? A proč může koza sníst náprstník a nic se jí nestane?

Odpovědi jsou jednoduché, zvonečky nejsou známy přesně proč, má je každá třetí koza, část plemenářů si myslí, že jde o zduřelé mízní uzliny, nebo mandle, já se ale přikláním k názoru, že se jedná o pozůstatek křížení koz bezoárových se zámořskými druhy. Osmirohé kozy jsou, jak mi ve Švýcarsku objasnili, velkou vzácností a jedná se o neškodnou genetickou vadu. Co se týče náprstníků, kozy mohou, na rozdíl od koní a ovcí, pozřít malé množství jedovatých rostlin, aniž by to na ně mělo jakýkoliv účinek.

V zimě měly Líza a Koza dlouhou pauzu, teď znovu chodíme na procházky a zkusíme nové kousky. Za tu dobu jsem se stala členkou jejich kozí smečky a těším se, až o víkendu uslyším jejich radostné mečení☺. Také se těším na vás, milí čtenáři, budeme rádi, když nás přijdete navštívit na jeden z letních koncertů farmy Rybníček nebo dorazíte na letošní Kozí odpoledne!

KORÁLOVÉ ÚTESY VYMÍRAJÍ A RYBY S NIMI

Za posledních pět let jsem zpozoroval, že v moři čím dál více umírají koráli. Potápím se už od svých dvaceti let a takto špatně na tom koráli ještě nebyli. Také se na mém oblíbeném místě, kde býval nádherný korálový útes, nacházelo mnoho druhů různých ryb. Například ostenec oranžovoproužkatý. Tato ryba žije v korálových útesech a zde vyhledává svou potravu v podobě drobných živočichů, jež okusuje z korálů. Zde jsem ho neviděl nějakou dobu a tímto bude zapříčiněno blednutí korálů, kvůli změně klimatu se čím dál více objevuje teplá voda. Koráli jsou citliví na změnu prostředí a tak vyblednou a živočichové ztratí své útočiště a také potravu. Také jsem v blízkosti narazil na igelitové sáčky a plechovky. To zde bohužel zanechávají turisté. To může být také jedna z příčin, kvůli které se omezil počet živočichů v korálových útesech. Naštěstí existují organizace, které se zajímají o korálové útesy a pomáhají jejich přežití. Je důležité, aby se stav korálových útesů nezhoršoval

Je to žabička!

Dobrý den!

Vítáme vás na našem blogu, který se zaměřuje na fascinující svět obojživelníků v České republice. Jako záchranný tým, který se specializuje na jejich ochranu, vám přinášíme jedinečný pohled na tuto důležitou část naší přírody.

Obojživelníci v České republice: Naše země je domovem širokého spektra obojživelníků. Mezi nejznámější druhy patří čolci, ropuchy a skokani. Můžeme se setkat s kuňkou obecnou, skokanem hnědým, blatnicí skvrnitou a čolkem obecným. Tyto druhy mají své jedinečné adaptace, které jim umožňují žít ve všech typech prostředí, od lesů až po mokřady.

Práce záchranného týmu: Záchraný tým má důležitou roli v ochraně obojživelníků a jejich přírodního prostředí. Jednou z hlavních úkolů je monitorování populace a sledování změn v jejich přirozených stanovištích. Pravidelným průzkumem lokalit, kde se obojživelníci vyskytují, můžeme sledovat jejich stav a vyhodnocovat, jak se populace vyvíjí v čase.

Další významnou činností záchranného týmu je pomáhání při migračních obdobích obojživelníků. Během jejich cesty z jednoho místa na druhé mohou narazit na překážky, jako jsou silnice a lidská zástavba. Záchranáři pomáhají přemísťovat obojživelníky bezpečně přes tyto překážky a minimalizovat riziko úhynu během jejich cesty.

Kromě toho se záchranný tým věnuje i vzdělávání veřejnosti o významu ochrany obojživelníků. Organizují workshopy, přednášky a výukové aktivity pro školy a širokou veřejnost s cílem zvýšit povědomí o těchto ohrožených tvorech a jejich ochraně. Spolupracují s různými organizacemi a zapojují se do projektů na ochranu přírody.

Ohrožení obojživelníků: Bohužel mnoho druhů obojživelníků v České republice je vážně ohroženo. Ztráta přirozeného prostředí v důsledku zemědělského rozvoje, urbanizace a změn klimatu má negativní vliv na jejich přežití. Navíc jsou obojživelníci často vystaveni riziku znečištění vodních toků a nádrží chemickými látkami a odpady.

Záchraný tým spolupracuje s odborníky a dalšími organizacemi na implementaci opatření, která mají chránit přirozená stanoviště obojživelníků. Mezi taková opatření patří například budování a údržba vhodných reprodukčních biotopů, ochrana migračních tras a snižování negativního vlivu lidské činnosti na jejich životní prostředí.

Závěr: Obojživelníci jsou fascinující tvorové, kteří jsou součástí bohatého ekosystému České republiky. Záchraný tým hraje klíčovou roli v jejich ochraně a vzdělávání veřejnosti o jejich důležitosti. Je nezbytné, abychom si uvědomili, jaké hodnoty obojživelníci přinášejí do naší přírody, a aktivně se zapojili do jejich ochrany. Společnými silami můžeme zajistit, že obojživelníci budou mít trvale udržitelné prostředí, ve kterém budou moci žít a rozmnožovat se.

Sbohem, drahá Nabiré...

Milí čtenáři, vítejte na mém blogu! Dnes Vám bohužel musím ve velkém zármutku oznámit, že v pondělí 27. července 2015 nás opustila samice nosorožce tuponosého severního, Nabiré. Byla poslední svého druhu v Evropě. Podle slov mnoha pracovníků byla tím nejvládnějším nosorožcem ze zoo. Celý svůj život strávila v zajetí v ZOO Dvůr Králové nad Labem. Zde se pracovníci snažili nosorožce rozmnožit, jelikož severní poddruh nosorožce tuponosého ve volné přírodě již nevyskytuje a v zajetí zbývají pouze 4. Já měla tu čest být jednou z veterinářek Nabiré a pro uctění její památky bych ráda všem pověděla něco o jejím životě.

Příběh Nabiré začal 15. listopadu 1983 v ZOO Dvůr Králové nad Labem. Byla druhým nosorožcem svého druhu odchovaným v zajetí. Nabiré měla jemnou a zvědavou povahu, dokázala si získat srdce všech, kdo se s ní setkali. Ale ani její úžasná povaha nedokázala zabránit zdravotním problémům. V roce 2009 během lékařského vyšetření byly v její děloze nalezeny cysty. Podle slov zoologa Jiřího

Hrubého byla v jejím těle patologická cysta tak obrovská, že po vypuštění tekutého obsahu vážila ještě čtyřicet kilogramů. Neexistoval žádný způsob, jak Nabiré vyléčit. Ochránci přírody dlouho doufali, že odeberou vajíčka z jejího zdravého levého vaječníku a použijí je pro IVF. Jeden pokus byl opravdu učiněn, navzdory velké snaze všech kolem byl neúspěšný.

Po dlouhém boji zemřela dne 27. července 2015 ve věku třiceti jedna let (zdraví nosorožci

se dožívají 40-50 let). Ihned po smrti jí byl odebrán levý vaječník s nadějí pro využití techniky umělého oplodnění. Její smrt přivedla nosorožce tuponosé severní o další krok blíže k vyhynutí. Dnes žije dědictví Nabiré dál. Její příběh slouží jako připomínka katastrofálního úbytku nejen nosorožců kvůli bezohledným lidským činům...

Jak se baví keporkaci? Jejich melodie se šíří napříč oceány

Písně keporkaků jsou vyhlášené pro svou krásu, složitost i hlasitost; oceánem se nesou na desítky kilometrů.

Jako potápěč jsem byl svědkem mnoha přírodních úkazů. Tento ale všechny překonal. Zcela překvapivě jsem objevil, že velkolepí keporkaci dokáží produkovat neuvěřitelné melodie. Jejich zvuky mě někdy okouzlovaly jako tóny hudebních nástrojů, jindy mi evokovaly lidský zpěv. Bylo to jako poslechnout si symfonii, kterou skládá samotné moře.

Tento neobyčejný fenomén otevřel dveře k novým otázkám o komunikaci a vyjádření těchto ohromujících tvorů. Zatímco mnoho mořských živočichů vydává zvuky pouze pro účely navigace či lovu, zpěv keporkaků přesahoval pouhou funkčnost a bylo fascinující zjistit, že tito mořští savci mají schopnost improvizovat a tvořit složité a unikátní melodie, jako by byly skutečnými hudebními virtuosy pod vodní hladinou.

Ale zpěv keporkaků nesl v sobě i hlubší význam. Badatelé se domnívají, že tyto melodie mají nejenom estetickou hodnotu, ale slouží také k navázání a upevnění sociálních vazeb mezi jednotlivými keporkaky. Podobně jako ptačí zpěv, který slouží jako prostředek komunikace mezi samci a samičkami, se zdá, že i keporkaci využívají zpěv jako prostředek pro vyjádření svých emocí a budování vztahů.

Bylo až fascinující být svědkem tohoto úžasného spektaklu pod hladinou. Zpěv keporkaků mě naplňoval nejenom úžasem nad jejich talentem, ale také touhou porozumět tomu, co se skrývá za jejich melodiemi. Každé setkání s nimi bylo jako výlet do světa, kde se hudba stala prostředkem komunikace a silou, která propojuje nejenom lidi, ale i mořské bytosti v jedinečném harmonickém tónu.

ZÁCHRANA TUČŇÁKŮ BRÝLOVÝCH

Ahoj!

Zdravím všechny moje čtenáře a moc doufám, že i někteří z vás po tomhle dostanou chuť pomáhat živým tvorům na této Zemi, kterým my ničíme jejich prostředí a taky kterých je díky nám čím dál tím méně.

Jmenuju se Rikki. Pár let zpátky mě vůbec nenapadlo, že bych v budoucnu dělala to, co teď dělám, ale jsem za to ráda. Nikdy zkrátka nevíte, co vám osud připraví do cesty.

Není to tak dávno, co jsem vyrazila na mou první výpravu do Afriky, konkrétně do Jihoafrické republiky. Procházela jsem se po pláži, která byla celá posetá výbornými plavci a potápěči černobílé barvy – tučňáky brýlovými. Jsou přizpůsobeni vysokým teplotám. Mají neopeřenou kůži, která je na hlavě narůžovělá. Tuto růžovost způsobují žlázy, které slouží k termoregulaci. Obvykle se tučňáci chodí zchladit do moře, ale teď? Teď tam leželi a seděli znaveni a lapali po dechu. Proč? Důvod je jednoduchý. Planeta se otepluje. Konkrétně stoupá teplota moří, takže jako ochlazení moře není ta správná cesta. Stín ale také není k nalezení a potrava se shání čím dál tím hůř. Tohle všechno vede k jejich úbytku z 1,5 milionu asi jen na 20 000 párů.

A tak mě napadlo, že jim pomůžu. Vymyslela jsem plán, jak jim vytvořit stín. Sestavila jsem tým s výzkumníky a došperkovali jsme můj nápad – keramické iglů sloužící jako úkryt. Je zhotoveno ze dvou skořápek přilepených k sobě a tvoří pro tučňáky příjemný chládek. Po rozmístění úkrytů na pláži bylo krásné pozorovat tyto tvory spokojeně odpočívat ve stínu.

Došlo mi, že i malými krůčky se dá přírodě pomoci a hlavně se na tom může podílet každý. Každý se může snažit, tak jako jsem to udělala já, a tak jak to i nadále dělám a dělat budu.

Zapojte se taky. Za ten skvělý pocit, že děláte něco užitečného, to stojí.

Zatím se mějte a při další záchraně AHOJ!

DOMÁCÍ MAZLÍČEK JAKO SYMBOL STATUSU

Klára Medunová – přírodovědecký tým BMB Praha

Vážení čtenáři,

jak jste si mohli na mém webu povšimnout, již několik týdnů trávím vypracováváním výzkumu o domácích mazlíčcích. Upřímně, připadám si jako závodů v kategorii “Nejdražší exotický mazlíček s nejhoršími podmínkami”.

Většina z nás má doma mazlíčka, který nám každodenně přináší radost a s o něj staráme. Ať už se jedná o přítulného psa, elegantní kočku, roztomilé nebo náladového králíka, pečujeme o ně a snažíme se jim poskytnout péči, kterou potřebují.

Zamysleli jste se někdy nad tím, jaké by to bylo mít doma klokana, tygra, karakala nebo dokonce mravenečníka? Ve střeoevropských podmínkách se to zdá nemožné, souhlasíte?

Přesto dle mých poznatků zájem Čechů o exotická zvířata vzrůstá a to nás nutí zamyslet se nad tím, zda je to v pořádku. Bohužel, není. Ilegální obchod s exotickými zvířaty je známý temnou historií, která trvá již několik staletí, a s rostoucím ohrožením druhů se stává obrovským problémem. Zvířata v tomto odvětví nejsou vnímána jako živé bytosti, ale jako pouhé ozdoby nebo módní doplňky. Mláďata jsou odtržena od svých matek již od raného mládí a uvězněna v nepřírodných podmínkách, kde jsou uměle odchovávána. Nakonec jsou nabízena a prodávána. Ať už na domácí chov, kůži, výrobky a suvenýry nebo léčiva. .

Jednou z nejčastějších obětí tohoto nelidského obchodu se stává zmíněný karakal, okouzující kočkovitá šelma, která původně pochází z Asie a Afriky. Bohužel, mnoho jedinců tohoto druhu je nelegálně chováno. Podle statistik se odhaduje, že každý rok je vybráno a prodáno až deset tisíc karakalů nelegálním způsobem a v ČR je nezákonně drženo několik jedinců. Na sociálních sítích se často setkáváme s videy, na kterých je karakal vychováván jako roztomilá domácí kočka, přestože jeho povaha je velmi divoká. Karakal je samotářský lovec,

Který potřebuje rozsáhlé teritorium, a kvůli své přirozené agresivitě se před předáním zvířete často provádí neetický zákrok nazývaný onychektomie. Jedná se o stříhání drápků srovnatelné s amputací konečků prstů. Tento krutý zákrok způsobuje šelmám chronickou bolest, záněty a vážné poruchy chování vedoucí až k jejich předčasné smrti.

Nelegální chov exotických zvířat je v naprostém rozporu s přirozeným životem ve volné přírodě. Kvůli stresu a nesprávným podmínkám až 80% zvířat umírá do dvou let po jejich převezení a následném zakoupení.

Všichni jsme povinni nést odpovědnost za ochranu ohrožených druhů a informovat své okolí.

Děkuji a zase příště.

divák

láskou se
morče
veškerou

Onychektomie: "Declawing" - Feline Digital Amputation

V žabím ráji

Ahoj všichni!

Tak jsem se dnes zase vydal na jednu ze svých průzkumných procházek do okolí mého bydliště. Tentokrát jsem se rozhodl, že budu pozorovat žáby a jejich život. Jak jsem už psal ve svých minulých příspěvcích, žiji na okraji malého města, navíc blízko lesa. A tak v teplé jarní či letní noci, když je úplně ticho, mohu dobře slyšet kvákání žab z nedalekých rybníků. To samé slyším s menší intenzitou ve dne, zvláště při větší vlhkosti vzduchu. Postupem času jsem si je tak zamiloval, že mě začaly zajímat podrobnosti o jejich způsobu života. A hlavně jaké žáby vůbec slychávám a jak vypadají. Takže jsem si začal dohledávat v různých zdrojích další informace, abych nakonec zjistil, že nejlépe udělám, když se na tyto živočichy půjdu podívat zblízka. Tedy alespoň na ty, kteří žijí v okolí.

A tak jsem si počkal na vhodné počasí a vypravil se. Nejdříve jsem zamířil do stínu lesa, kde jsem doufal najít rosničku zelenou. Když jsem zaznamenal zvyšující se chlad a vlhkost, zaradoval jsem se. A skutečně – nastražené uši i téměř minimální pohyb se mi vyplatily. Zanedlouho už jsem slyšel to známé rytmické kre-kre. Teď už jen zbývalo pomalu se rozhlížet. Ovšem to, co jsem po chvíli uviděl, mi vyrazilo dech! Několik nádherně zelených jedinců s typicky černým proučkem na přední části těla poskakovalo po zemi i rostlinách. Zaníceně jsem stál a sledoval nejen, jak se tyto drobné žabky dokáží díky přilnavým terčikům rychle pohybovat, ale i jejich schopnost rychle měnit barvy. Ani mě nepřekvapilo, že jsem viděl jak samice, tak samce s jejich typickým hnědožlutým vakem na hrdle. Byl jsem jinak moc rád, že se mi tyto jedince podařilo vidět i při lovu, kterak hbitě loví drobný hmyz, přičemž si šikovně pomáhají předními nohama. Bohužel je však jeden můj neopatrný pohyb při dokumentaci jejich života vyplašil natolik, že jsem se jich už znovu nedočkal.

Vydal jsem se proto blíž k vodě, abych se poohlédl po skokanovi hnědém a přitom se rozhlížel i po místě, které by bylo nejvhodnější pro ropuchu obecnou – tedy prostor mezi kořeny stromů a keřů, pod ležícími kmeny nebo kusy dřeva či u smutných pozůstatků lidské činnosti v přírodě – sutin a dalšího nepořádku. I když jsem v to nedoufal, nakonec jsem ropuchu objevil dříve než druhý uvedený druh. Hověla si spokojeně ve stínu a chladu poraženého stromu, blízko mechů a dalších vlhkých rostlin. Protože jsem však chtěl vidět i její pomalý pohyb, musel jsem ji nakonec vyrušit. Nicméně pak jsem spatřil ještě něco. Ropucha najednou mrskla jazykem a u ž hltavě polykala – tu žízala, tu mravence, brouka či některého měkkýše. Náhle jsem zaslechl šustot. Ohlédl jsem se v tu stranu a už jsem jen mohl vidět, jak je ropucha požíraná užovkou.

Rychle jsem se proto raději vypravil k nedalekému rybníku, kde jsem doufal zahlédnout skokana. Když jsem se přiblížil na místo určení, raději jsem si sedl na bobek a pak i lehl na břicho – doufal jsem, že takto uvidím víc! A tušení mě nezklamalo! Jen co jsem trochu splynul s přírodou, ztišil se a oči si zvykly na šero, ozvaly se známé skřehotavé zvuky. Za chvíli jsem dokonce i uviděl tyto jedince s jejich typickými tmavými skvrnami na spáncích. Asi dvacet jedinců sedělo na břehu, lapalo hmyz či jiné drobné živočichy a v přestávkách dávali svou spokojenost najevo hlasitým kvákáním. Když jsem se nabažil pěkného divadla, opatrně jsem se zvedl a tleskl do dlaní. To byla rychlost! V jedné vteřině byl břeh plný žab a jejich kvákotu, v té další nebylo po všem ani vidu ani slechu. Doslova! Tím ale také mé pozorování skončilo a já se pomalu vydal na cestu domů.

Co říci závěrem? Pozorovat a poznávat žáby ve volné přírodě bylo skutečně něco úplně jiného než si o nich číst z pohodlí domova nebo se o nich učit ve škole. Jsem skutečně rád, že jsem mohl vidět to mrštné lezení a skoky rosniček, pomalé nemotorné pohyby ropuchy i hbitost skokanů. Nadchlo mě též jejich nenápadné zbarvení. Nejsilnějším zážitkem však pravděpodobně bylo slyšet z bezprostřední blízkosti to známé skřehotání, navíc s pocitem, že i já jsem na chvíli součástí přírody. Takže příkládám jako vždy alespoň fotky a jsem zvědav, jestli zase inspiřuji i některé další jedince, tentokrát milovníky žab, protože to skutečně stojí za to. Poznávání přírody zdar!